

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Priljeno: 11.04.2024., 13:07:32 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica	
034-03/23-01/25	376-08/1B	
Uruđbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-24-03	0	

d3821684

j: UsII-155/23-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Jelene Rajić i Mirjane Čačić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, u upravnom sporu tužitelja Županijske uprave za ceste Varaždinske županije, Varaždin, Gajeva 4, koju zastupa odvjetnik iz Odvjetničkog društva . Trg 128. brigade Hrvatske vojske 4, protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-03/16-11/121, urbroj: 376-05-3-23-80 od 21. kolovoza 2023., uz sudjelovanje zainteresirane osobe zastupane po svakom odvjetniku pojedinačno iz Odvjetničkog društva d.o.o., radi donošenja dopunskog rješenja u predmetu utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. ožujka 2024.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/121, urbroj: 376-05-3-23-80 od 21. kolovoza 2023.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Nalaže se tužitelju Županijskoj upravi za ceste Varaždinske da zainteresiranoj osobi naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 622,14 € (šestodvadesetdvaeurai četrnaestcenti) u roku od 60 dana od primitka ove presude.
- IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-03/16-11/121, urbroj: 376-05-3-23-80 od 21. kolovoza 2023., odbijen je zahtjev tužitelja za donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/16-11/121, urbroj: 376-10-18-23 od 16. studenoga 2018.
2. Tužitelj je protiv rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj navodi da se tuženik poziva na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda

Republike Hrvatske održane 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja. Međutim, iz sadržaja navedenog pravnog shvaćanja ne slijedi da bi njime bila obuhvaćena i mogućnost, u odnosu na rješenje kojim utvrđuje pravo puta, potom infrastrukturnog operatora, te njegovu novčanu obvezu plaćanja godišnje naknade, da tuženik ne bi mogao naknadno donijeti i dopunsko rješenje, ako "osnovnim" rješenjem nije riješio sva pitanja koja su bila predmet postupka. Zaključak se ne odnosi na one situacije koje se mogu podvesti pod mogućnost donošenja dopunskog rješenja, a koja materija je regulirana člankom 100. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku. Ističe da je tuženik već u identičnim činjeničnim i pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojim je točno utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta (rješenje od 15. veljače 2023.). Navodi da tuženik nije rješenjem od 16. studenoga 2018., riješio sva pitanja jer je ostalo neriješeno pitanje točnog novčanog iznosa godišnje naknade za pravo puta, a koji novi podatak je u vidu dostavljenog mu obračuna od strane tuženik uredno zaprimio nakon donošenja tog rješenja. Nakon primitka tog novog podatka tuženik je trebao po službenoj dužnosti, ali svakako po prijedlogu tužitelja, donijeti dopunsko rješenje kako je to postavljeno zahtjevom, a ne isti odbiti. Nadalje, navodi da načelo strogog, formalnog legaliteta, na kojem je temeljen ovršni postupak podrazumijeva da sud može ovrhu odrediti samo radi naplate upravo onih novčanih tražbina koje su utvrđene u ovršnoj (izvršnoj) ispravi i u opsegu u kojem su određene pa stoga rješenjem o ovrši sud ne može odrediti da se ispuni ni drugo ni više nego što je ovršenik dužan na osnovi ovršne (izvršne) isprave. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje tuženika od 21. kolovoza 2023. te dopuni rješenje tuženika od 16. studenoga 2018. točkom VIII. kojom se utvrđuje iznos godišnje naknade za pravo puta, kao i da naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove upravnog spora.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je rješenjem od 16. studenoga 2018. u točki III. utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje EKI na način da su određeni parametri temeljem kojih je bio obavezan napraviti obračun godišnje naknade što je isti i učinio. Smatra da nema mjesta donošenju dopunskog rješenja pozivajući se na zaključak o pravnom shvaćanju sjednice sudaca Visokog upravnog suda koje shvaćanje isključuje pravo javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem iz 2018. godine. Tuženik je rješenjem od 15. veljače 2023., na koje se tužitelj poziva, donio dopunsko rješenje međutim u konkretnom slučaju se radi o donošenju dopunskog rješenja temeljem novih podataka o trasama EKI u odnosu na podatke navedene u rješenju iz 2018. godine. Stoga način na koji je riješio dodatne trake EKI nije od utjecaja na način rješavanja koji je predmet riješen rješenjem iz 2018. godine. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da u konkretnom slučaju nisu ostvareni uvjeti iz članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku za donošenje dopunskog rješenja, budući da ne postoji niti jedno otvoreno pitanje o kojem tuženik u konkretnom postupku nije odlučio. Rješenjem tuženika u odnosu na koje se traži donošenje dopunskog rješenja radi utvrđivanja visine naknade za pravo puta je bilo predmetom provedenog postupka te je nadležno tijelo odredilo parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a zainteresirana osoba izradila njezin izračun. Ističe da je presudom ovog Suda, poslovni broj UsII-517/18 od 12. veljače 2020., potvrđena

zakonitost rješenja tuženika od 16. studenoga 2018. Tužitelj u predmetnom zahtjevu za izdavanje dopunskog rješenja ne navodi nikakve nove činjenice ili nove podatke koji bi vodili tome da se ovdje radi o novom predmetu o kojem je potrebno raspravljati i donijeti odluku, već svoj zahtjev za donošenje dopunskog rješenja temelji isključivo pozivanjem na obračun iznosa naknade za pravo puta, a koji obračun proizlazi iz već ranije provedenog i pravomoćno okončanog upravnog postupka i utvrđenih parametara, kao i ovlasti tuženika da samu obvezu izračuna naknade prenese na sukladno pravnom shvaćanju ovog Suda. Taj obračun je u vrijeme izdavanja predmetnog rješenja prema utvrđenim parametrima za tužitelja bio nesporan, što tužitelj i danas potvrđuje u svojoj tužbi u kojoj navodi da je iznos obračuna godišnje naknade za pravo puta od 1.645.775,40 kn odnosno 218.431,93 eura kako ga je zainteresirana osoba izradila nije sporan. Predlaže da ovaj Sud zbog nepostojanja pretpostavki za vođenje spora tužbu odbaci odnosno istu odbije kao neosnovanu te da naloži tužitelju da podmiri trošak podnošenja odgovora na tužbu.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

6. Tužitelj je dostavio podnesak kojim se očituje na odgovor na tužbu tuženika koji smatra neosnovanim te u bitnom navodi da nije točno da je predmetni novčani iznos naknade za pravo puta određen putem parametara, već je novčani iznos u rješenju iz 2018. godine samo odrediv temeljem parametara. Rješenje iz 2018. godine ne sadrži nikakav novčani iznos, odnosno ne proizlazi da bi se bilo koja brojka odnosila na novčanu svotu, a samim tim i na novčanu obvezu koja bi bila točno brojem određena u odnosu na zainteresiranu osobu. Smatra da svako javnopravno tijelo ima dužnost da njegovo rješenje koje se tiče određivanja neke novčane obveze u okviru upravne stvari, bude upravo to, određeno, pa makar i putem dopunskog rješenja, kako ne bi pravo koje je ovlašteniku priznato odnosno utvrđeno to jest određeno u njegovu korist, te izvršenje novčane obveze protivne strane ovisilo isključivo i samo o dobroj volji dužnika hoće li ispuniti obvezu koja slijedi iz rješenja koje je steklo i svojstvo izvršnosti. U odnosu na odgovor zainteresirane osobe isti također smatra neutemeljenim. Ističe da izračun kojega je zainteresirana osoba napravila nakon donošenja rješenja 2018. godine i u toj ispravi sadržana novčana svota koja se odnosi na iznos tužitelju pripadajuće naknade za pravo puta jest nova činjenica i novi podatak kojeg prije toga nije bilo, pa ga tuženik nije mogao uzeti u obzir pri donošenju rješenja iz 2018. godine. Ustraje i kod argumentacije navedene u činjeničnom dijelu tužbe te predlaže tužbeni zahtjev usvojiti. Smatra da bi tek donošenjem dopunskog rješenja kojim bi se utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta tuženik riješio sva preostala pitanja, a što proizlazi i iz rješenja Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž- Ovr-1424/22 od 4. rujna 2023.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj dana 4. kolovoza 2023. podnio zahtjev tuženiku za donošenje dopunskog rješenja na temelju odredbe članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09. i 110/21., dalje: ZUP), kojim je zatražio donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja tuženika od 16. studenoga 2018. Rješenjem tuženika od 16. studenoga 2018., zainteresirana osoba je utvrđena infrastrukturnim operatorom te je utvrđeno da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama na području Varaždinske županije koje se nalaze u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Varaždinske

županije, utvrđena je količina elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (dalje: EKI) zainteresirane osobe temeljem Elaborata o pravu puta i utvrđeni su parametri temeljem kojih je zainteresirana osoba obvezna u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta i isti zajedno s podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i tužitelju. Točan iznos godišnje naknade za pravo puta nije naveden, ali utvrđeni su parametri s obzirom na količinu, vrstu i prostorni položaj EKI na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici prema podacima koje je zainteresirana osoba dostavila u Elaboratu o pravu puta, a koje se koriste za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI te je primijenjen iznos naknade i način obračuna kako je to određeno u članku 6. i 7. stavcima 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.). Protiv navedenog rješenja od 16. studenoga 2018. zainteresirana osoba je podnijela tužbu koja je odbijena presudom ovog Suda, poslovni broj: UsII-517/18 od 12. veljače 2020. Nadalje, zainteresirana osoba je udovoljavajući naprijed navedenom rješenju 29. studenoga 2018., dostavila obračun godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 1.645.775,40 kn odnosno 218.431,93 eur, koji iznos nije sporan među strankama. Rješenjem od 16. studenoga 2018. određen je i rok u kojem je zainteresirana osoba obvezna tužitelju platiti naknadu za pravo puta za prvu godinu kao i rokovi dospijeca plaćanja svake sljedeće godine.

9. Člankom 100. stavkom 2. ZUP-a propisano je da ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može se na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje).

10. Prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju ne radi se o pitanjima koja su predmet postupka, a nisu riješena rješenjem tuženika od 16. studenoga 2018., kako to pogrešno smatra tužitelj. Naime, tuženik se osnovano poziva na Zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske održane 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK), tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenima u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja, pa i ovaj Sud nalazi da navedeno isključuje mogućnost javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem tuženika od 16. studenoga 2018.

11. S obzirom da je u konkretnom slučaju rješenjem tuženika od 16. studenoga 2018. zainteresirana osoba utvrđena infrastrukturnim operatorom na svim županijskim i lokalnim cestama na području Varaždinske županije koje su navedene u Odluci o razvrstavanju javnih cesta i popisu županijskih i lokalnih cesta na području Varaždinske županije, a na kojima zainteresirana osoba ima izgrađenu svoju elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu te su navedeni podaci sastavni dio rješenja tuženika pa je sukladno tim podacima utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje javnih cesta kao i njezina visina koja je određena uz primjenu obračuna i parametara iz rješenja od 16. studenoga 2018. a čiju dopunu tužitelj zahtjeva, nije bilo osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je tim rješenjem odlučeno i o visini naknade za pravo puta jer su utvrđeni parametri visine naknade za pravo puta, a sukladno podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta.

12. Prigovor tužitelja da je tuženik već u identičnim činjeničnim i pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojim je točno utvrdio iznos godišnje naknade

za pravo puta nije odlučan jer se ne radi o istoj situaciji kao u konkretnom slučaju nego o donošenju dopunskog rješenja temeljem novih podataka o trasama EKI u odnosu na podatke navedene u rješenju pa rješenje u predmetu koji navodi tužitelj u tužbi odnosno dopunsko rješenje od 15. veljače 2023. nije usporedivo niti primjenjivo na predmetni postupak koji se odnosi na utvrđivanje visine naknade za pravo puta i donošenje rješenja u tom smislu.

13. Imajući na umu navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kako je to riješeno točkom I. izreke presude.

14. Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora nije osnovan pa je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

15. Zainteresiranoj osobi je u smislu odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, priznat trošak zastupanja po odvjetniku koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV sukladno Tarifi o nagradama i naknadni troškova za rad odvjetnika u zatraženom iznosu od 622,14 eura, kako je to odlučeno pod točkom III. izreke presude.

16. Odluka o objavi presude (točka IV. izreke presude) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 20. ožujka 2024.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković

Dokument je elektronički potpisan:
Marina Kosović-Marković

Vrijeme potpisivanja:
10-04-2024
07:10:42

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C1156415448522D3133363133333630303638
OU=Signature
S=Kosović-Marković
G=Marina
CN=Marina Kosović-Marković